

Arrest

nr. 166 266 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 november 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MANZANZA, die *loco* advocaat C. KABONGO MWAMBA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 november 2015 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, genomen (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Ordre de quitter le territoire

Aan de heer die verklaart te heten:

Il est enjoint à Monsieur qui déclare se nommer:

[...]

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☒ 1 ° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

☒ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Artikel 27:

☒ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☒ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

☒ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*

☒ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor ambulante handel

PV nr. (...) van de politie van meetjesland.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 18.12.2013, 02.09.2015 en op 17.04.2015.

Betrokkene heeft meerdere asielaanvragen ingediend. De RW oordeelde dat Betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Mauritanië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

MOTIF DE LA DÉCISION

ET DE L'ABSENCE D'UN DÉLAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7, alinéa 1 :

☒ 1 ° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

☒ 3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale;

Article 27:

☒ En vertu de l'article 27, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, l'étranger qui a reçu l'ordre de quitter le territoire ou l'étranger renvoyé ou expulsé qui n'a pas obtempéré dans le délai imparti peut être ramené par la contrainte à la frontière de son choix, à l'exception en principe de la frontière des Etats parties à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique, ou être embarqué vers une destination de son choix, à l'exclusion de ces Etats.

☒ En vertu de l'article 27, § 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, le ressortissant d'un pays tiers peut être détenu à cette fin pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la décision d'éloignement.

Article 74/14 :

☒ article 74/14 §3, 3°: le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale

☒ article 74/14 §3, 4°: le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable ni d'un visa valable au moment de son arrestation.

L'intéressé a été intercepté en flagrant délit de commerce ambulant
PV n° (...) de la police de meetjesland.

L'intéressé a reçu un ordre de quitter le territoire le 18.12.2013, 02.09.2015 et le 17.04.2015 .

L'intéressé a introduit plusieurs demandes d'asile. Le CCE a constaté que l'intéressé ne pouvait pas être reconnu comme réfugié et qu'il ne rentrait pas en considération pour le statut de protection subsidiaire. On peut donc en conclure qu'un retour en Mauritanie, ne constitue pas une violation de l'article 3 de la CEDH.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hijgevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor ambulante handel

PV nr. (...) van de politie van meetjesland.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 18.12.2013, 02.09.2015 en op 17.04.2015 . Deze vorige beslissingen tot verwijdering niet uitgevoerd werden. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft meerdere asielaanvragen ingediend. De RW oordeelde dat Betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Mauritanië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Reconduite a la frontière

MOTIF DE LA DECISION

En application de l'article 7, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressé(e) à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen pour le motif suivant:

L'intéressé ne peut quitter légalement le territoire par ses propres moyens. L'intéressé ne possède pas de documents de voyage requis au moment de son arrestation.

L'intéressé réside sur le territoire des Etats Schengen sans visa valable. Il ne respecte pas la réglementation en vigueur. Il est donc peu probable qu'il obtempère a un ordre de quitter le territoire qui lui serait notifié.

L'intéressé refuse manifestement de mettre un terme à sa situation illégale. De ce fait, un retour forcé s'impose.

*L'intéressé a été intercepté en flagrant délit de commerce ambulant
PV n° (...) de la police de meetjesland.
Il existe donc un risque de nouvelle atteinte a l'ordre public.*

*L'intéressé a reçu un ordre de quitter le territoire le 18.12.2013, 02.09.2015 et le 17.04.2015 .
Ces décisions d'éloignement n'ont pas été exécutées. Il est peu probable qu'il obtempère volontairement a cette nouvelle mesure.*

L'intéressé a introduit plusieurs demandes d'asile. Le CCE a constaté que l'intéressé ne pouvait pas être reconnu comme réfugié et qu'il ne rentrait pas en considération pour le statut de protection subsidiaire. On peut donc en conclure qu'un retour en Mauritanie ne constitue pas une violation de l'article 3 de la CEDH.

L'intéressé a introduit plusieurs demandes de séjour basées sur l'article 9bis de la loi du 15/12/1980. Ces demandes ont été refusées. Ces décisions ont été notifiées à l'intéressées. De plus, l'introduction d'une demande de séjour basée sur l'article 9bis de la loi du 15/12/1980 ne donne pas automatiquement droit à un séjour.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor ambulante handel
PV nr. (...) van de politie van meetjesland.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 18.12.2013, 02.09.2015 en op 17.04.2015 .

Betrokkene heeft meerdere asielaanvragen ingediend. De RVV oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Mauritanië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Maintien

MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, l'intéressé(e) doit être détenu(e) sur base du fait que l'exécution de sa remise à la frontière ne peut être effectuée immédiatement et sur base des faits suivants :

Vu que l'intéressé ne possède aucun document de voyage valable au moment de son arrestation, l'intéressé doit être maintenu à la disposition de l'Office des Étrangers pour permettre l'octroi par ses autorités nationales d'un titre de voyage.

*L'intéressé a été intercepté en flagrant délit de commerce ambulant
PV n° (...) de la police de meetjesland.*

L'intéressé a reçu un ordre de quitter le territoire le 18.12.2013, 02.09.2015 et le 17.04.2015 .

L'intéressé a introduit plusieurs demandes d'asile. Le CCE a constaté que l'intéressé ne pouvait pas être reconnu comme réfugié et qu'il ne rentrait pas en considération pour le statut de protection subsidiaire. On peut donc en conclure qu'un retour en Mauritanie, ne constitue pas une violation de l'article 3 de la CEDH.

Etant donné ce qui précède, il y a lieu de conclure que l'intéressé(e) n'a pas la volonté de respecter les décisions administratives prises à son égard et qu'il/elle risque donc de se soustraire aux autorités compétentes. De ce fait le maintien à la disposition l'Office des Etrangers s'impose.

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V.P. W., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
de Politiecommissaris van de politie van Eeklo
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas
de betrokkene, S.M. op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas
En exécution de ces décisions, nous, V.P. W., attaché, délégué du Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration,
prescrivons au Commissaire de Police de Eeklo
et au responsable du centre fermé de Merksplas
de faire écrouer l'intéressé(e), S.M., au centre fermé de Merksplas “*

1.2. Op 27 november 2015 werd aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

"A Monsieur, qui déclare se nommer:

[...]

Le cas échéant, ALIAS :

une interdiction d'entrée d'une durée de 3 ans est imposée,

sur le territoire beige ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre.

La décision d'éloignement du 26.11.2015 est assortie de cette interdiction d'entrée.

MOTIF DE LA DÉCISION :

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée, parce que:

☒ 1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou;

☒ 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie.

L'intéressé a reçu un ordre de quitter le territoire le 18.12.2013, 02.09.2015 et le 17.04.2015 .

Ces décisions d'éloignement n'ont pas été exécutées.

L'intéressé a été intercepté en flagrant délit de commerce ambulant

PV n° (...) de la police de meetjesland. Il existe donc un risque de nouvelle atteinte à l'ordre public.

C'est pourquoi une interdiction d'entrée de 3 ans lui est imposée.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de trois ans, parce que:

Article 74/11, § 1er, alinéa 2:

☒ aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou

☒ l'obligation de retour n'a pas été remplie

L'intéressé a introduit plusieurs demandes d'asile. Le CCE a constaté que l'intéressé ne pouvait pas être reconnu comme réfugié et qu'il ne rentrait pas en considération pour le statut de protection subsidiaire. On peut donc en conclure qu'un retour en Mauritanie, ne constitue pas une violation de l'article 3 de la CEDH.

L'intéressé a introduit plusieurs demandes de séjour basées sur l'article 9bis de la loi du 15/12/1980. Ces demandes ont été refusées. Ces décisions ont été notifiées à l'intéressées. De plus, l'introduction d'une demande de séjour basée sur l'article 9bis de la loi du 15/12/1980 ne donne pas automatiquement droit à un séjour.

L'intéressé n'a pas hésité à résider illégalement sur le territoire beige et a troubler l'ordre public. Considérant l'ensemble de ces éléments, l'intérêt du contrôle de l'immigration et la protection de l'ordre public, une interdiction d'entrée de 3 ans n'est pas disproportionnée."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Met een schrijven van 2 maart 2016 wijst de verwerende partij erop dat verzoeker op 23 januari 2016 van het grondgebied werd verwijderd. De advocaat van de verzoekende partij bevestigt ter terechtzitting dit gegeven.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De schorsing van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. Nu uit de repatriëring van de verzoeker volgt dat de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, wordt niet ingezien in welk opzicht de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel de verzoeker nog tot voordeel kan strekken.

Verzoeker blijkt tevens geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te hebben ingediend tegen de bestreden beslissing. Een verzoeker die zijn belang bij een beroep tot nietigverklaring wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces vertonen. Dit houdt onder meer in dat hij, wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt moet innemen en het actuele karakter van zijn belang moet aantonen (RvS 13 februari 2015, nr. 230.190).

De advocaat van de verzoekende partij verklaart ter terechtzitting zich te gedragen naar de wijsheid en brengt geen elementen aan die bovenstaande vaststellingen in de weg staan. Het beroep is, wat betreft de eerste bestreden beslissing, onontvankelijk wegens ontstentenis van het rechtens vereiste actueel belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel, van een appreciatiefout en van het proportionaliteitsbeginsel. Hij licht het middel toe als volgt:

“En ce que, branche unique,

La partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation et méconnaît le principe de proportionnalité qui s'impose lorsqu'il faut évaluer in concreto l'atteinte à l'ordre public. ;

Que la notion d'ordre public nécessite au minimum l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société ;

Qu'elle doit s'interpréter strictement et être apprécié in concreto, dans le respect du principe de proportionnalité ;

Que la CJUE précise que l'appréciation du danger pour l'ordre public doit se faire au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant concerné constitue un danger réel et actuel. Cela implique que lorsqu'un Etat s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, il méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité (§50) ;

Que dans cet arrêt, la Cour a conclu que le fait qu'un ressortissant d'un Etat tiers soit soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, §4, de la directive 2008/115 (§54) ;

La notion de « danger pour l'ordre public » suppose, en tout état de cause, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société.

La Cour considère comme pertinent, dans le cadre de l'appréciation de cette notion, tout élément de fait ou de droit relatif à la situation personnelle du ressortissant concerné et susceptible de renseigner quant au degré de la menace qu'il présente pour l'ordre public.

Dans le cas d'un ressortissant d'un Etat tiers qui est soupçonné d'avoir commis une infraction ou a fait l'objet d'une condamnation pénale, la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission figurent au nombre des éléments pertinents (§65).

Qu'au regard de la pratique du droit social belge et au sort réservé au commerçant ambulant, et eu égard à la notion d'ordre public tel que définie par la CJUE, la motivation de la partie adverse viole l'article 7, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 et le principe de proportionnalité.

Que les circonstances de l'espèce ne justifient aucunement la qualification d'atteinte à l'ordre public telle qu'employée par la partie adverse au regard de la jurisprudence évoquée.

En effet, un procès-verbal constatant un acte répréhensible ne se suffit pas à lui-même pour arriver à la conclusion qu'il y a une atteinte certaine à l'ordre public.

La partie adverse reste à défaut de démontrer en quoi la menace qu'elle dit craindre est réelle, actuelle et suffisamment au point d'affecter un intérêt suffisamment fondamental pour la société.

Qu'ainsi, à l'appui de sa demande, le requérant invoque ainsi la violation de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, des articles 1-3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;

Que le conseil d'Etat estime que l'obligation de la motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'expliquer les motifs de sa décision ;

Que cette exigence, liée à l'obligation de motiver adéquatement sur le fond et formellement les décisions administratives, impose à l'office des étrangers de justifier pourquoi la décision d'imposer une interdiction d'entrée lui paraît être le moyen le plus pertinent au regard de l'ordre public ;

Que la prise en compte du principe de proportionnalité doit être démontrée dans la décision prise ;

Que force est de constater que la partie adverse reste à défaut de le démontrer ;

Que dès lors, il est impossible pour l'étranger de connaître, sur base d'une telle motivation, les raisons justifiant concrètement l'imposition d'une interdiction d'entrée sur base d'une atteinte à l'ordre public.

Que de ce fait, la décision attaquée perd toute crédibilité en appréciant de manière erronée les éléments du dossier."

3.2. Gelet op de vaststellingen onder punt 2., dient het middel thans enkel nog onderzocht te worden voor zover het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien hij deze vernoemt en meent dat deze niet draagkrachtig zijn. Aldus is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker voert concreet aan dat het motief, met betrekking tot de openbare orde, disproportioneel is aangezien verzoeker geen reële bedreiging vormt voor de samenleving. Hij voert aan dat een proces-verbaal met betrekking tot een strafbaar feit op zich niet volstaat om tot een ernstige bedreiging voor de openbare orde te behoren.

3.3. Artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Te dezen dient de Raad op te merken dat het inreisverbod geldt voor een periode van drie jaar. In de mate dat verzoeker aldus betoogt dat hem een inreisverbod werd opgelegd wegens een ernstige bedreiging voor de openbare orde, mist het feitelijke grondslag. Het inreisverbod maakt immers geen toepassing van artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het bestreden inreisverbod past daarentegen het tweede lid toe van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, dat slechts voorziet in een maximumduur drie jaar, en verwijst naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet waarbij wordt vastgesteld er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Het is slechts bij het bepalen van de precieze duur van het inreisverbod, aan de hand van de specifieke elementen van de zaak conform het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, dat wordt gemotiveerd dat, verzoekers intentioneel illegale verblijf op het grondgebied en de verstoring van de openbare orde te samen genomen, een inreisverbod van drie jaar niet disproportioneel is.

Verzoeker betwist deze motivering niet, maar hij houdt een betoog met betrekking tot de motivering van de maatregelen die genomen worden ter vrijwaring van de openbare orde. Hij gaat daarmee voorbij aan de eigenlijke motieven van de bestreden beslissing.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is, wat betreft de eerste bestreden beslissing, onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissingen kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT